

Η Αγάπη και η Νομοτέλεια της Αυτογνωσίας

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΛΕΙΔΑΡΑΣ: Καλή σας μέρα, καλωσορίσατε στην πρώτη μας εκδήλωση στο Ανοιχτό Πνευματικό Πανεπιστήμιο. Το θέμα μας το σημερινό είναι εξαιρετικά δύσκολο και βαθύ, ανήκει σ' έναν κόσμο πολύ λεπτοφυών εννοιών και ιδεών και σίγουρα χρειάζεται μια ανάλογη εσωτερική κατάσταση για να μπορέσει κανείς να κοινωνήσει τέτοιες έννοιες και να λάβει μέρος στη μέθεξη της Ουσίας που μεταφέρουν.

Θα 'θελα να ξεκινήσω την ομιλία μου με μία απλή παρατήρηση που έχει να κάνει με την εποχή μας και το σκέπτεσθαι των πνευματικών ανθρώπων, τους οποίους έχουμε γνωρίσει όλοι μας στη ζωή μας μέχρι σήμερα.

Υπάρχει μια γενικότερη στάση εσωστρέφειας και ανακύκλωσης σε μία ενδοστρέφεια, η οποία οδήγησε την κοινωνία μας και την ανθρωπότητα στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα. Είναι απαραίτητο δηλαδή να αντιληφθούμε ότι πρέπει η εσωτερική στάση που έχουμε αναπτύξει τελικά να εκδηλωθεί ως εξωτερική πράξη. Εάν η εσωτερική στάση δε γίνει εξωτερική πράξη, ο κόσμος μας δεν πρόκειται να αλλάξει ποτέ. Πρέπει να αλλάξουμε πρώτα τον εσωτερικό μας κόσμο, πριν αλλάξουμε τον κόσμο γύρω μας. Αν δεν αλλάξουμε το πρώτο βήμα, τότε δεν κάνουμε τίποτα.

Πού στηρίζεται αυτό το οποίο λέω, είναι κάτι που έβγαλα από το κεφάλι μου; Είναι μια δική μου δοξασία και θεώρηση; Όχι. Τα λόγια μου αυτά τα πιστοποιεί ο Ιησούς Χριστός πριν 2000 χρόνια περίπου, όταν με τη διδασκαλία Του σφράγισε ακριβώς αυτό το μήνυμα για την ανθρωπότητα. Όλες οι σχολές, όλες οι διδασκαλίες, όλοι οι δάσκαλοι, οι προφήτες, οι ιερείς των αρχαίων μυστηρίων κοινωνούσαν με την ίδια διδασκαλία όλους τους μαθητές τους, σ' όλο τον κόσμο. Ποια ήταν η βασική τους αρχή; «Μην κάνεις στους άλλους αυτό που δε θέλεις να κάνουν οι άλλοι σε σένα». Όλοι αυτό έλεγαν και είναι σωστό φυσικά. Τόσο σωστό όσο και οι εντολές του Μωσαϊκού Νόμου, που γνωρίζουμε όλοι πλέον ότι ήταν τα κελεύσματα του Αιγυπτιακού ιερατείου, στο οποίο είχε υπηρετήσει ο Μωυσής ως ιερέας.

Έρχεται όμως ο Χριστός και κάνει μία τομή στην ανθρωπίνη συνείδηση και τι διδάσκει. Δεν αναμασάει την ίδια διδαχή, «μην κάνεις στους άλλους αυτό που δε θέλεις να κάνουν οι άλλοι σε σένα», δεν ξεκινάει από την άρνηση, από το ου, από το μην κάνεις, όπως ο μωσαϊκός νόμος αλλά αυτή είναι η Καινή Διαθήκη, η Νέα Διαθήκη του Θεού προς τον άνθρωπο, ο οποίος του λέει «κάνε στους άλλους αυτό που θα 'θελες να κάνουν οι άλλοι σε σένα». Η εντολή «κάνε» αν το σκεφτούμε βαθιά αυτό που εννοεί ο τρόπος σκέψης, ο τρόπος ζωής, είναι ένας άλλος πλανήτης, από εκείνον που υπακούει στο «μην κάνεις». Αυτός ο οποίος έχει μείνει στο μην κάνεις στους άλλους, στη σημερινή εποχή είναι ένας άνθρωπος φοβισμένος, χλιαρός ο οποίος δεν τολμάει να αντισταθεί στο σκοτάδι, κατέχεται απ' το φόβο της τιμωρίας, χωρίς να έχει αναπτύξει την επίγνωση ότι σεβόμαστε τους νόμους όχι απ' το φόβο της τιμωρίας αλλά από την επίγνωση της λειτουργικότητάς τους.

Πού αλλού ο Χριστός φανερώνει αυτή τη νέα σκέψη στον άνθρωπο, την οποία δεν έχουμε εμπεδώσει ούτε συνειδητοποιήσει, διότι φυσικά δε γνωρίζουμε ούτε ποιος είναι ο Χριστός, ούτε το Έργο Του γνωρίζουμε. Νομίζουμε ότι το γνωρίζουμε. Λέει λοιπόν, «δεν ήρθα να φέρω ειρήνη αλλά μάχαιρα». Και αλλού λέει «πυρ ήλθον βαλείν στη γη». Και μετά τον αποκεφαλισμό του Ιωάννη του Βαπτιστή αποκαλύπτει στους μαθητές του το εξής: ότι μετά τον αποκεφαλισμό του Ιωάννη του Βαπτιστή οι Ουρανοί βιάζονται και βιασταί εισέρχονται στη Βασιλεία των Ουρανών. Αυτό βέβαια δεν μας το τονίσανε ούτε στο κατηχητικό ούτε στη συνέχεια. Τι σημαίνει «οι Ουρανοί βιάζονται και βιασταί εισέρχονται στη Βασιλεία των Ουρανών»; Σημαίνει ότι ο άνθρωπος, έχει αλλάξει ήδη κατάσταση στην εποχή του Χριστού κι ο Χριστός του την αποκαλύπτει. Η ανθρωπότητα είχε μεταβεί σ' άλλο στάδιο εξέλιξης από την περίοδο της διδασκαλίας του Βούδα που οδηγεί μέχρι τη μεταμόρφωση δηλαδή, γιατί αυτό είναι το στάδιο της φώτισης, Βούδας σημαίνει φωτισμένος, το μήνυμα αυτό μετέφερε στην ανθρωπότητα αλλά δεν είναι η τελειότητα. Η τελειότητα φανερώθηκε στην ενανθρώπιση του Λόγου.

Τρία είναι τα στάδια της πορείας, κάθε πορείας διαχρονικά. Κάθαρση, Φωτισμός, Τελειοποίηση. Το ίδιο ακριβώς τρίπτυχο λειτουργείται μέσα σε κάθε δρόμο αλλά και μέσω των μυστηρίων. Ο Χριστός λοιπόν, ως τελειοποιητική αρχή δεν οδηγεί τον άνθρωπο μόνο μέχρι το όρος Θαβώρ της Μεταμορφώσεως, όπου θα λέγαμε είναι το σημείο της βουδικής μύησης αλλά τον οδηγεί στο τέλος, στην ολοκλήρωση, στην Ανάσταση και δεν υπάρχει ανάσταση χωρίς Γολγοθά. Γι' αυτό και σε περασμένη ομιλία είχα συνδέσει το θέμα ότι η Ελλάδα

περνάει το Γολγοθά της διότι ο προορισμός της είναι η Ανάσταση. Κι όπως ο μαθητής βλέπει την κάμπια κι ο Δάσκαλος βλέπει πεταλούδα, έτσι ακριβώς πρέπει κι εμείς να δούμε ότι πίσω απ' την εγκατάληψη και την παρακμή την ίδια στιγμή υφαίνεται και τροφοδοτείται μια αναγέννηση και μία ανάσταση που είναι πέρα από τις αισθήσεις μας και πέρα από τον κόσμο τούτο που βλέπουμε με τα μάτια μας τα θνητά.

Όπως είπα και πριν είναι απαραίτητο να οδηγηθούμε σταδιακά σε μία άλλης ποιότητας σκέψη και να εισέλθουμε σε ιδέες βαθιές και δύσκολες πραγματικά, πάνω στις οποίες σκόνταψαν ακόμα και ορισμένοι Πατέρες της δυτικής και ανατολικής εκκλησίας. Γιατί αυτό συμβαίνει στις μέρες μας; Διότι έχει έλθει η ώρα. Η ανθρωπότητα είναι έτοιμη συνειδησιακά να κάνει το επόμενο βήμα. Το επόμενο βήμα είναι μία αυτόβουλη πηγαία κίνηση υπέρβασης από έναν περιορισμένο εαυτό σ' έναν άλλο εαυτό που ο άνθρωπος ανακαλύπτει μέσω του Χριστού που υπάρχει εντός του. Και αυτό ακριβώς είναι και το ουσιαστικό μήνυμα της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού μεσ' τις ψυχές των ανθρώπων, ότι το βίωμα της Θείας Παρουσίας είναι εσωτερικό, αντίθετα με την υλική συνείδηση που, καθώς διαβάζει τη Γραφή κατανοεί κατά γράμμα, τυπολατρικά το γράμμα του νόμου που λέει ότι ο Χριστός κατά τη Δευτέρα Του Παρουσία θα έρθει μέσω νεφελών μετά δόξης πολλής κ.λπ. και Τον περιμένουν στα σύννεφα να έρθει. Δισεκατομμύρια χριστιανοί περιμένουν τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού στα σύννεφα και σήμερα υπάρχουν ειδικοί οργανισμοί που προβάλλουν ολογράμματα στα σύννεφα και έχουν προβάλει και τον Χριστό και ενδεχομένως να το ξανακάνουν, όταν δοθεί η δυνατότητα της φωνής.

Βέβαια ,πρέπει να σας πω ότι δεν πρέπει να ανησυχείτε, διότι όποιος έχει ακούσει αυτή τη φωνή μέσα του, οποιαδήποτε άλλη φωνή που είναι απομίμηση, μπορεί να τη διακρίνει. Η φωνή του Λόγου έχει μία χαρακτηριστική δόνηση έχει μία άλλη δυναμική, καθώς αφυπνίζει τα πιο βαθιά στοιχεία του εαυτού μας. Ενός εαυτού που είναι πάνω από αυτό που λέγεται κατώτερος και ανώτερος εαυτός. Είναι ο Θεός Εαυτός, ο Εαυτός Χριστός που εσκήνωσεν εν ημίν και αφομοιώνει τα ανώτερα και τα κατώτερα, οδηγώντας από τον εσωτερικό διχασμό και τον εσωτερικό ιερό πόλεμο στην ουσιαστική ειρήνη μέσα μας.

Όταν ο Χριστός λέει στον άνθρωπο «Θεοί εστέ» του αποκαλύπτει την πνευματική του καταγωγή και ταυτότητα, του λέει είσαι Θεός. Όταν στη συνέχεια του λέει «έσεσθε ουν υμείς τέλειοι ώσπερ ο Πατήρ μου ο εν τοις Ουρανοίς Τέλειος εστί», του αποκαλύπτει το Θείο του προορισμό. Άρα, έχουμε αφετηρία και προορισμό. Τι συνδέει αφετηρία και προορισμό; Η διαδρομή. Ποια είναι η διαδρομή, ποιος είναι ο δρόμος ο αληθινός; «Αγαπάτε Αλλήλους», «δι' εμού εις τον Πατέρα». Μέσω του Χριστού, μέσω της εκδηλωμένης Αγάπης, μέσω του «αγαπάτε αλλήλους» επιτυγχάνεται η πιστοποίηση ότι αφετηρία, διαδρομή και προορισμός είναι σε μία ενότητα.

Η δυστυχία των ανθρώπων έγκειται στο γεγονός ότι αρνούνται τη Θεία τους καταγωγή, αρνούνται τον Θείο τους προορισμό και αρνούνται να βαδίσουν το δρόμο του «αγαπάτε αλλήλους», που είναι στην πράξη φυσικά κι όχι στη θεωρία. Αδυνατούν να κατανοήσουν την έννοια του αγαπάτε αλλήλους, η οποία ενέχει μία τριαδικότητα, όπως τριαδικός και ομοούσιος και τρισυπόστατος είναι ο αληθινός Θεός. Διότι η πίστη και η θρησκεία μας είναι ενοθεϊσμός, δεν είναι μονοθεϊσμός, όπως εικάζουν και λέγεται από τους περισσότερους. Μονοθεϊσμός είναι ο Ιουδαϊσμός και ο Ισλαμισμός. Ο Γιαχβισμός είναι μονολατρεία. Η τριαδικότητα του Θεού των χριστιανών είναι μία Κοινωνία Αγάπης, είναι μία σχέση προσώπων. Δεν είναι θέμα αυτοεξέλιξης αλλά κοινωνίας, η Αγάπη βιώνεται μεταξύ προσώπων κι έτσι το πρόσωπο του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος έχουν μια σχέση, μια Κοινωνία Αγάπης. Και ο Υιός μαρτυρεί περί του Πατρός και το Πνεύμα το Άγιο μαρτυρεί περί του Υιού και ο Υιός κατοικεί μεσ' τον Πατέρα και ο Πατέρας κατοικεί μεσ' τον Υιό. Αυτή είναι η σχέση.

Μερικοί αναρωτιούνται για τη σπουδαιότητα και τη σημασία του filioque, την πίστη των Καθολικών και του Πάπα ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται και απ' τον Υιό. Αυτή η ιδέα όμως οδηγεί με ακρίβεια στην αγάπη για τον εαυτό κι η σκιά του είναι ο ατομισμός. Η Αγάπη όπως είπαμε είναι σχέση και κοινωνία προσώπων. Η έννοια της Μητέρας ενυπάρχει και στα 3 πρόσωπα του τριαδικού και ομοούσιου Θεού γι' αυτό και εκπορεύεται το Άγιο Πνεύμα μόνο από τον Πατέρα. Ο Πατέρας που αγαπά θυσιάζεται ως Υιός. Ενσαρκώνω την Αγάπη του Θεού σημαίνει την ανασταίνω από τον τάφο του περιορισμένου μου εαυτού. Διαφορετικά, ο Υιός παραμένει «άσωτος», αρνείται τον Πατέρα του και βιώνει την απουσία της Αγάπης. Βιώνει την απουσία του Θείου και του Ιερού από εντός του. Στην επιστροφή του ο άσωτος, έχοντας διεισδύσει πλέον στην άρνηση της Αγάπης του Κόσμου τούτου κι έχοντας βιώσει την αλλοτρίωση και την παρακμή, παρασύρει το κακό στη θυσία του, πίνοντας κάθε μέρα το πικρό ποτήριο του θανάτου του εαυτού του Κόσμου τούτου.

Οι πρόγονοί μας είχαν βρει κι αυτοί φυσικά, προ Χριστού, το δρόμο κωδικοποιώντας κάποιες λέξεις κλειδιά. Έτσι, αυτή λοιπόν την κλασική διαδρομή της ανθρώπινης πορείας και εκείνη που είναι πνευματική, την

κωδικοποίησαν με δύο λέξεις. Η πρώτη είναι η λέξη Δίας και η δεύτερη είναι η λέξη Ζεус. Το αξιοσημείωτο είναι ότι υποτίθεται ότι έχουν να κάνουν με ένα πρόσωπο. Το δεχόμαστε ευχαρίστως, διότι πράγματι είναι δύο καταστάσεις που συμβαίνουν στο ίδιο ον.

Για να δούμε λοιπόν ποιες είναι αυτές οι καταστάσεις. Ο Δίας συνδέεται με την έννοια της διάνοιας, ο διττός νους, ο διαχωρισμένος εγκέφαλος, η διττή σκέψη, ο διαφορετικός λόγος, οι διαιρετικές πράξεις, η διπλή ζωή, ο διπολικός κόσμος, η διττότητα των συναισθημάτων της διαμάχης. Ο Ζεус δεν είναι ή διάνοια, ο διττός νους αλλά νους, όπως τον φανέρωσε πρώτος ο Ερμής ο Τρισμέγιστος. Ο Νους είναι ο ενοποιημένος νους, δεν είναι ο διττός νους, είναι ο ολοκληρωμένος νους, δεν είναι ο νους ο διχασμένος σε υλικό επίπεδο και πνευματικό αλλά ομοιογενής και αρμονικός νους, ο οποίος αγγίζει το Θείο. Εκεί έχουμε ενοποιημένο εγκέφαλο, έχουμε αρμονική σκέψη, έχουμε ροή Λόγου, έχουμε πράξεις ενότητας, έχουμε ολοκληρωμένη ζωή νοημοσύνης και έχουμε συναισθήματα ειρήνης. Αυτός είναι ο Ζεус, προκαλεί τη ζεύξη των αντιθέτων μέσα μας. Κι έτσι, όταν κανείς κατανοήσει ότι το ίδιο ον μπορεί να βιώνει τη ζωή του διττά ή ολοκληρωμένα, κατανοεί και άλλα δύο κωδικά ονόματα των προγόνων μας Κρόνος-Χρόνος και Ουρανός-Χώρος. Γιατί Ουρανός-Χώρος; Γιατί ο Ουρανός δεν είναι το sky των αγγλοσαξόνων, όσα βλέπει το μάτι αλλά ο Ουρανός είναι «όσα ορά ο νους». Και ο νους ορά όχι τα περιορισμένα πράγματα που είπαμε ότι βλέπουν τα μάτια μας τα θνητά.

Έτσι λοιπόν δεν είναι τυχαίο που ο Δίας Ζεус τα βάζει με τον Κρόνο-Χρόνο αλλά και τους Ουρανίδες και τους νικάει. Πράγματι, μόνο όταν η συνείδηση του ανθρώπου λειτουργήσει ως Ζεус, δύναμη ζεύξης ένωσης, τότε υπερνικά τις δεσμεύσεις του χωρόχρονου. Μα το ίδιο λέει και η σύγχρονη αστροφυσική. $E=mc^2$, δηλαδή η Ενέργεια ισούται με τη Μάζα επί την ταχύτητα του Φωτός στο τετράγωνο. Πώς λειτουργείται τελικά η επιτάχυνση η εσωτερική του πνεύματος, ώστε να διασπάσει τους δεσμούς του χωρόχρονου και να πάψει ο άνθρωπος να είναι σκλάβος του χώρου και του χρόνου; Μέσω του Χριστού. Το ακούμε αλλά το εννοούμε;

Διανοητικό κακό είναι η άρνηση της αλήθειας. Ψυχικό κακό είναι η άρνηση του καλού. Υλικό κακό είναι η προσβολή του ωραίου. Είναι προτιμότερο να 'ναι κανείς κακός και αμαθής παρά κακός και σοφός. Διότι θα 'ναι πιο επικίνδυνος. Για τους ανθρώπους αυτούς των μικτών καταστάσεων τους χλιαρούς γράφεται το εξής: «είτα σου τα έργα, ότι ούτε ψυχρός είσαι ούτε ζεστός». Καλύτερα να ήσουν ψυχρός ή θερμός αλλά είσαι τελικά χλιαρός. Και γι' αυτό θα σε κάνω εμετό από το στόμα μου. (Αποκάλυψη 10, 15-16). Τους χλιαρούς ο Θεός εμέσει.

Ποια είναι αυτή η χλιαρότητα που μας λέει ο Ιωάννης ο Θεολόγος ο Αγαπητός, 2000 χρόνια περίπου πριν; Είναι η χλιαρότητα αυτού του ηθικισμού του καιρού μας, ο οποίος είναι η άμυνα και το τελευταίο προπύργιο της υλικής συνείδησης. Διότι η υλική συνείδηση αδυνατεί να συνειδητοποιήσει τις πιο θείες ιδέες που υπάρχουν στον νου. Καταλήγει σε μια κακιά απομίμηση της ηθικής που είναι ο ηθικισμός. Κι αυτή η κατάσταση είναι η χλιαρότητα. Μοιάζει με εκείνη την οποία ο Χριστός κατηρίασε τους Φαρισαίους λέγοντάς τους ότι «έχετε τα κλειδιά της Βασιλείας των Ουρανών αλλά όχι μόνο δεν αφήνετε τους άλλους να μπουν μέσα, ούτε εσείς μπαίνετε.

Η αγάπη για δύναμη και κυριαρχία κατάφερε να κάνει την επιβίωση μέλημα ζωής. Η κυριαρχία της υλικής συνείδησης μέσω ανάλογων προτύπων και αξιών απαξίωσε τα πνευματικά αγαθά, αδυνατώντας να δώσει άλλο νόημα στη ζωή των ανθρώπων. Έκανε την δύναμη της Αγάπης, το ευ ζην, την ευδαιμονία και την πνευματικότητα να μοιάζουν με ουτοπία. Η Αγάπη όμως που εκφράζεται απ' το Θείο Λόγο, είναι η πιστοποίηση ότι η σύνθεση όλων των κοσμοθεωριών έχει ήδη επιτευχθεί. Ο Λόγος αποτελεί μέτρο. Όχι μόνο το μέτρο του μαθηματικού λόγου Φ αλλά το μέτρον το άριστον για τα πάντα. Είναι μια λέξη που εκφράζει την υποκειμενική υπόσταση της αγάπης. Επομένως, το «εν αρχή ην ο Λόγος» και «Λόγος είναι ο Θεός» αποτελεί εκδήλωση του Υιού Λόγου Μητρός μέσα απ' το ανεκδήλωτο του Πατρομήτωρος Θεού, ο οποίος εκπορεύει από τους Κόλπους Του το Άγιον Πνεύμα, τη Θεία Ανθρωποϊδέα, τον Άνθρωπο Λόγο, το Ουράνιο Ανθρώπινο Αρχέτυπο. Γι' αυτό και η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος είναι η μόνη που δεν συγχωρείται, όπως γράφτηκε.

Έτσι λοιπόν η Αγάπη είναι το ίδιο το Θείο, το Άπειρο. Και γι' αυτό είναι παντού. Οι δρόμοι της αυτογνωσίας είναι σχετικοί, όσοι και οι άνθρωποι. Και κάθε άνθρωπος επιλέγει έναν δρόμο αυτογνωσίας, ανάλογα την πνευματική του ηλικία. **Στην νηπιακή πνευματική του ηλικία**, ο άνθρωπος βρίσκουμε και διακρίνουμε ότι εκδηλώνει μια αγάπη προς τη διατροφή, τη νηστεία, η οποία όμως σαν κατάσταση, έχει μια σκιά, τον ναρκισσισμό, το φόβο την αρρώστια και το θάνατο. Η αγάπη φανερώνεται κι εκδηλώνεται και διαμορφώνει την αυτοσυνείδησή της μέχρι την κορύφωση του ελέους και της θυσίας. Το Είναι είναι αυτό το εντύπωμα της Αγάπης στην συνείδηση. Η Αγάπη ενσαρκώνει το Είναι στην ύπαρξη ως Ον-Ιδέα. Η Ουσία προ της πτώσης είναι ο πυρήνας της συνείδησης που εκδήλωσε η Αγάπη. Όταν άρχισε η συνείδηση να αναζητά την αιτία της,

ανακάλυψε την Αγάπη κι άρχισε να πλάθει το Είναι της Ύπαρξης. Γι' αυτό κάθε ύπαρξη έχει αιτία στη Βούληση της Αγάπης. Η θωράκιση μπροστά την Αγάπη, είναι η απόσταση που βάζουμε μεταξύ μας, αυτή η θωράκιση μπροστά στην Αγάπη γεννάει το μίσος, καθώς αποτελεί προδοσία του Εαυτού. Η συνείδηση της προδοσίας, αυτή η ζωντανή μνήμη που τροφοδοτούμε είναι ο πόνος του κόσμου. Έτσι διαμορφώνεται το παγκόσμιο ψέμα και η υποκρισία μιας παγκόσμιας θωράκισης. Η Αγάπη για τη ζωή λοιπόν, δεν ταυτίζεται με την αγάπη προς τη μακροζωία ούτε με την αγάπη προς την αθανασία.

Σ' επίπεδο τώρα πνευματικού Δημοτικού, έχουμε αγάπη προς τη σωματική άσκηση και την άθληση που συνθέτουν το αγαθό της υγείας, την αρχή του κάλλους, των οποίων η σκιά είναι ο «κάλος» της ματαιοδοξίας κι ο υποχονδριασμός.

Σ' επίπεδο πνευματικού Γυμνασίου, όπου κυριαρχούν τα συναισθήματα, θα βρούμε την αγάπη για ασφάλεια, για ειρήνη, για άνεση. Είναι η Αγάπη που μας βοηθά να διακρίνουμε τα κίβδηλα από τα αληθινά. Και τα κίβδηλα διακρίνονται από τα κίνητρα.

Στο πνευματικό Λύκειο, θα βρούμε αγάπη για γνώση, επιστήμη, νοητική άσκηση, διαλογισμό, ευφυΐα αλλά και τις σκιές τους, την ανάγκη της υστεροφημίας, την ανάγκη της αναγνώρισης, της δόξας, της φήμης, την υπερηφάνεια και την αλαζονεία.

Σε επίπεδο πνευματικού Πανεπιστημίου, θα βρούμε την αγάπη για ψυχική άσκηση, Παιδεία, Τέχνη αλλά και τις σκιές τους, δηλαδή την αγάπη για θαύματα και θεραπείες, υπεράνθρωπες δυνάμεις και εξουσίες που δημιουργούν ιεραρχία. Η ηθική αυτή χλιαρότητα, δηλαδή ο ηθικισμός, είναι ους εμέσει ο Θεός. Όλοι αυτοί οι συμβιβασμοί της συνείδησης γίνονται ερηνείες και τιμωρίες, η ίδια η κόλαση της προδοσίας μας κι έτσι καταλήγουμε στην έκρηξη της επανάστασης της συνείδησης του ανθρώπου, η οποία οφείλεται στην έλλειψη της Αγάπης. Διότι όπως ουσία της ύλης είναι η βαρύτητα, έτσι του πνεύματος ουσία είναι η ελευθερία. Δεν αρνούμεθα λοιπόν την ύλη μας, που μας περιβάλλει και βρισκόμαστε, αλλά την πνευματοποιούμε, εκδηλώνοντας με ελεύθερη βούληση τη θέληση να εκδηλώνουμε Αγάπη. Η Αγάπη σε κάνει να διακρίνεις ότι δεν είναι απλώς ένα συναίσθημα, όπως μας είπαν και μας λένε, ούτε μια ορμόνη στο αίμα, όπως μας λένε ορισμένοι βιοχημικοί. Το αγαπώ ξεκινάει με το Α και τελειώνει σε Ω. Η λέξη Αγάπη αποτελείται από 5 γράμματα. Όπως και η λέξη Λόγος. Και δεν είναι τυχαίο που κάθε γράμμα της Αγάπης σχηματίζει τα αρχικά των 5 στοιχείων και αντιστοιχεί με τις 5 συμπαντικές δυνάμεις, τους 5 αιθέρες, τους 5 Κόσμους ή Βασιλεία, τις 5 Ηπείρους ή τους 5 κύκλους των Ολυμπιακών Αγώνων και πολλά άλλα. Πρώτο γράμμα της λέξης το -Α 5^ο στοιχείο-Αιθήρ. Δεύτερο στοιχείο, -Γ Γαία, Ύδωρ, Αήρ, Πυρ. Η Αγάπη μας κάνει να διακρίνουμε για ποιο λόγο έχουμε 5 αισθήσεις, 5 δάκτυλα, 5 άκρα, 5 επίπεδα συνείδησης, 5 είδη φύλων αλλά και τρόπων αναπαραγωγής, 5 θρεπτικές ουσίες, όπως και 5 γένη του Ησίοδου, οι 5 φυλές του Αδάμα που με 5 γράμματα γράφεται.

Στην πνευματική Ακαδημία, θα βρούμε την άσκηση της Αγάπης, την επιστήμη της τέχνης να αποτελείς ζωντανό έργο εκδήλωσης Αγάπης. Κι αυτό δεν μπορεί να συμβεί ολοκληρωμένα, εάν δεν πιστεύεις σε έναν Θεό, που έχει πρόσωπο και βρίσκεται παντού, κι όχι σ' έναν απρόσωπο, που βρίσκεται «εκτός» του Κόσμου τούτου. Η Αγάπη λοιπόν είναι ο μόνος απόλυτος δρόμος Αυτογνωσίας, διότι είναι ο μόνος απόλυτος δρόμος διάκρισης. Όλοι οι υπόλοιποι δρόμοι έχουν ταβάνι, εξελίσσουν φαινομενικά, δηλαδή σε αχρηστεύουν, ματαιώνουν την εξέλιξή σου, όπως τα σταματημένα ρολόγια, που δύο φορές την ημέρα φαίνεται να δείχνουν την σωστή ώρα. Τα φαινόμενα όμως απατούν.

Από αυτή την Πανανθρώπινη Μονάδα Λόγο ξεπήδησαν οι ρίζες, οι κορμοί και οι κλάδοι μυριάδων Ουράνιων Ανθρώπων Λόγων. Ο Θεός δεν βρίσκεται κάπου μέσα στη συνείδηση αλλά αποτελεί την αιτία της. Όταν ο Θεόφιλος Ιωάννης γράφει πριν 2000 χρόνια ότι οι Θεός Αγάπη εστί, μας αποκαλύπτει ταυτοχρόνως ότι αιτία των πάντων και κάθε αιτίας δηλαδή το Αρχαίτιον είναι η Αγάπη. Επομένως η Αγάπη αποτελεί τον υπέρτατο Νόμο των Νόμων και το απόλυτο μέτρο της αυτογνωσίας. Που κι αυτή με τη σειρά της, η αυτογνωσία, δεν είναι παρά το μέτρο της ατομικότητας, της συλλογικότητας και του πολιτισμού. Είναι η Αγάπη όμως που ορίζει τα πάντα, επιτρέποντας ακόμα και στον πιο απλό άνθρωπο να διακρίνει κατά Χάριν την αληθινή ποιότητα της βούλησης, της θέλησης, καθώς αναρωτιέται η θέλησή μου έχει αγάπη, η βούλησή μου έχει αγάπη; Η νοημοσύνη μου έχει αγάπη; Η συνείδησή μου έχει αγάπη; Η Αγάπη δεν ξεχνά, συγχωρεί, γιατί χωράει τα πάντα ως Θεία Μνημοσύνη.

Η αληθινή και μοναδική Θεία Σοφία όχι μόνο δε χάθηκε ποτέ αλλά σήμερα γίνεται διακριτή και αφήνει τα ίχνη της καταλύοντας όλους τους πεπερασμένους και περιορισμένους χάρτες αυτογνωσίας της ανθρώπινης διάνοησης. Ατομικά και συλλογικά έχουμε εισέλθει σε μια νέα περίοδο εξέλιξης που ο καθένας με κάποιο τρόπο την αντιλαμβάνεται. Πίσω απ' τα γεγονότα της ζωής μας θα διακρίνουμε τα αποτελέσματα της άρνησης ή της αποδοχής της ταυτότητας, του δρόμου και του προορισμού μας. Είναι απαραίτητο να συμφωνήσουμε σε

ορισμένα πράγματα, όπως ορισμένες πνευματικές αρχές που αποτελούν τη Θεία Νομοτέλεια της Αγάπης. Οι έννοιες αυτές αποτελούν πνευματικές αρχές που λειτουργούν με ένα είδος πνευματικής, μαθηματικής σκέψης.

Αρχή πρώτη. Ο Θεός Αγάπη εστί

Αρχή δεύτερη. Το Θεοί εστέ που είπε ο Χριστός στους ανθρώπους αποτελεί την ουράνια ταυτότητά του. Το έσεσθε ουν υμείς τέλειοι σημαίνει τον αληθινό προορισμό του ανθρώπου αλλά και ότι ο αληθινός Πατέρας δεν έχει αρχή και τέλος, δηλαδή δεν ταυτίζεται με εκείνον που λέει «Εγώ ειμί ο Α και ο Ω». Το «Εγώ ειμί ο Α και ο Ω» που εμείς το ταυτίζουμε με το Απόλυτον Θεϊόν έχει αρχή και τέλος. Δεν είναι λοιπόν ο Πατήρ. Το Α και το Ω επίσης υποδηλώνει μια έννοια και μία λειτουργία σκέψης γραμμικότητας χρόνου, όπως αυτή που πρόβαλε ο Ιουδαϊσμός. Ενώ η ελληνική σκέψη είχε κυκλικότητα χρόνου και όχι γραμμικότητα. Και φυσικά με πολύ διαφορετικό τρόπο θα ζήσει εκείνος που πιστεύει ότι όλα αρχίζουν και τελειώνουν κάπου και τελείως διαφορετικά θα ζήσει τη ζωή του εκείνος ο οποίος γνωρίζει μέσα του ότι δεν υπάρχει θάνατος. Όπως ακριβώς ο μαθητής του Γυμνασίου διδάσκεται ότι η ενέργεια δεν χάνεται ποτέ αλλά απλώς μετατρέπεται, όπως Ότιείπε ο Lavoisier. Όποιος συνεχίζει ν' αγωνίζεται κερδίζει τα πάντα, κι όποιος τα παρατάει χάνει τα πάντα. Διότι ό,τι δεν καταλαμβάνει το φως, το καταλαμβάνει το σκότος, και ό,τι δεν βρίσκεται στην Θεία Ουδετερότητα, διχάζεται στην διπολική πραγματικότητα. Η Θεία Ουδετερότητα εναρμονίζει τα αντίθετα, αφού καταλύσει ως πύρινη ρομφαία Θεϊάς Γνώσης και Σοφίας τις ενεργειακές ιδεομορφές της πλάνης, που συντηρούν την χωριστικότητα.

Ο δρόμος μεταξύ ταυτότητας και προορισμού είναι νομοτελειακά η Θεία εντολή «Αγαπάτε Αλλήλους» και μεταφράζεται ως Αγάπη προς το Θεό, Αγάπη προς τον πλησίον, Αγάπη προς τον εαυτό. Εάν η αγάπη μας έχει κενό σ' ένα από αυτά τα τρία πράγματα, τότε έχει κενό σε όλα.

Τρίτη Αρχή. Η Αγάπη είναι ο Πατρομήτωρ Θεός, του Λόγου Υιού Μητρός και του Αγίου Πνεύματος. Η Αγάπη αποτελεί μέτρο των πάντων κι έτσι σαν παράδειγμα δεν μπορούμε να νοήσουμε την ελευθερία δίχως Αγάπη. Νοείται δικαιοσύνη χωρίς Αγάπη; Και τι θα μπορούμε να κάνουμε σε μια κατάσταση ειρήνης που δεν περιέχει Αγάπη; Η Αγάπη λοιπόν μας αποκαλύπτει τις ψευδαισθήσεις μας γι' αυτά που νομίζουμε ότι είναι δικαιοσύνη, ελευθερία ή ειρήνη.

Τέταρτη Αρχή. Η Ύπατη Αρχή της Αγάπης πολώνεται στην εκδήλωσή Της μέσω του Υιού Λόγου Μητρός με διακριτές ακτίνες εκδήλωσης. Αυτές είναι αντίστοιχα Στοργή, Τρυφερότητα, Καλοσύνη, Έλεος, Προσφορά, Διδαχή. Η διδαχή της θυσίας είναι η διδαχή της Αγάπης. Και γι' αυτό προϋποθέτει τις πέντε προηγούμενες. Δηλαδή, δεν μπορείς να φτάσεις στη διδαχή αν δεν έχεις προηγουμένως εκδηλώσει στοργή, τρυφερότητα, καλοσύνη, έλεος και προσφορά. Αυτές οι εξουσίες της Αγάπης του Ανθρώπου Λόγου Υιού Μητρός λέγονται από άλλους ευσπλαχνία, συμπόνια, αγαθότητα, συγχώρεση, δωρεά, αυτοθυσία.

Πέμπτη Αρχή. Η Αγάπη σημαίνει ρήξη με το κατεστημένο. Να έχεις την αγνότητα του χεριού που κρατούσε το φραγγέλιο κι έδωξε τους τοκογλύφους από τον Ναό. Μα μήπως και σήμερα, πόσο επίκαιρη είναι αυτή η πράξη του Ιησού, όταν την ανθρωπότητα λυμαινονται τοκογλύφοι. Όταν έχουν στρογγυλοκαθίσει στη ζωή εκατομμυρίων, δισεκατομμυρίων ανθρώπων και την δεσμεύουν, την τυραννούν κάποιοι τοκογλύφοι. Μήπως πρέπει να δούμε διαφορετικά την κίνηση του Χριστού με το φραγγέλιο; Μήπως πρέπει να καταλάβουμε ότι και αυτό ήταν μία εκδήλωση Αγάπης; Όχι, θα πουν οι περισσότεροι. Δεν έχει βία ο δρόμος. Η βία είναι ο έρωτας που δεν εκδηλώθηκε. Η βία προέρχεται απ' τον ανεκδήλωτο έρωτα που δεν βρήκε την ανταπόκρισή του. Ο άνθρωπος όμως που βιώνει το Θεϊό Έρωτα δεν έχει τέτοιου είδους βία. Έχει την άλλη βία που εννοούσε ο Χριστός, όταν έλεγε «βιασταί θα εισέλθουν στη Βασιλεία των Ουρανών». Δηλαδή εκείνοι οι άνθρωποι που με ενσυνείδητες προσπάθειες, με ενσυνείδητο αγώνα θα οδηγηθούν στην εξέλιξη και την τελειότητα. Δεν μπορείς δηλαδή να εξελιχθείς με παθητικότητα. Εξελίσσεσαι μέσα από μία δυναμική στάση ζωής.

Το λιγότερο λοιπόν είναι να αρνηθούμε όλα τα υποκατάστατα αγάπης που συνήθως είναι δεσμευμένα σε μια ανακύκλωση στα υλικά πεδία. Αυτό είναι το αληθινό νόημα της φράσης του Χριστού «πρέπει να μισήσεις την ψυχή σου για να την κερδίσεις» ή «πρέπει να τη χάσεις, για να την κερδίσεις», όπως λέει αλλού. Αλλά αυτό είναι και το νόημα της παραβολής του Χριστού προς τους Έλληνες για τον κόκκο του σίτου, ο οποίος πρέπει να πεθάνει στη γη για να καρποφορήσει υπέρ πολλών. Να λοιπόν που πράγματι ο προορισμός των Ελλήνων ήταν να θυσιαστούν υπέρ πολλών.

Ο πόνος είναι ένας αγγελιοφόρος. Τα πολυτιμότερα πράγματα στη ζωή έρχονται έπειτα από πολλές δοκιμασίες. Το λιβάνι πρέπει να ριχθεί στη φωτιά για να ελευθερωθεί το άρωμά του. Το χωράφι πρέπει να το ξεσκίσει το αλέτρι, για να δεχθεί τη σπορά. Το σιτάρι πρέπει να συνθλιβεί κάτω από τη μυλόπετρα για να γίνει ψωμί. Και η ελιά πρέπει να περάσει από το ελαιοτριβείο για να βγάλει το λάδι. Μην ξεχνούμε ότι η λέξη Γεσθημανή στα εβραϊκά σημαίνει ελαιοτριβείο. Είναι εκεί που ο Χριστός λέει «απελθέτω απ' εμέ το ποτήριον

τούτο». Το έλεος εξαγοράζεται με συντριβή και αντιστοιχεί στη θυσία του κόκκου του σίτου, την σταύρωση της ατομικότητας επάνω στο σταυρό της προσωπικότητας, κυριολεκτικά το αστρικό σώμα καθλώνεται στο σταυρό, στον οστέινο σκελετό του φυσικού. Τότε ο άνθρωπος συνειδητοποιεί βιώνοντας την απορρόφηση της κατώτερης και ανώτερης όψης του εαυτού του μέσα στο Θείο. Το θνητό εγώ πεθαίνει και το θείο Είναι ανασταίνεται.

Εφόσον είπαμε ότι η ψυχή είναι ο μεσάζοντας ανάμεσα στο σώμα και το πνεύμα, με κάποιο τρόπο κατανοούμε ότι έτσι ακριβώς και το δέντρο είναι ο μεσάζων ανάμεσα στο σπόρο και τον καρπό. Όταν ο καρπός του δέντρου εμφανίζεται και ωριμάζει, τότε ξέρουμε ότι το δέντρο είναι καλό από τους καρπούς. Όταν μια ψυχή έχει μέσα της τη ζωή του πνεύματος, τότε παράγει καλό καρπό. Γίνεται ένα θείο δέντρο και ο καλός καρπός φαίνεται στις πράξεις. Ο μεσάζων του μεσάζοντος λοιπόν είναι το τσόφλι του σπόρου. Αυτός παρεμβάλλεται ανάμεσα στην ενότητα σπόρος-δέντρο-καρπός. Το τσόφλι του σπόρου λοιπόν πρέπει να θυσιαστεί στη γη. Αυτό είναι το σύμβολο του κόκκου του σίτου. Το τσόφλι της ψυχής, το εξωτερικό της κάλυμμα μόνο, το βαρύτερο κάλυμμα της ψυχής. Ποιο είναι αυτό; Η πλάνη, ο διττός νους.